

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: **P.**, **s. r. o.**, so sídlom P., Bratislava, IČO: X., zastúpená advokátskou kanceláriou F., s.r.o., so sídlom G., Bratislava, IČO: X., proti povinnému: **V.**, nar. X., bytom S., **o vymoženie 676,20 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 8Er/533/2009, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/412/2012-42 z 11. marca 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e**.
- II.** Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.
- IV.** Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok) na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 03298/09 z 03. 06. 2009 vydaného Stálym rozhodcovským súdom (ďalej len rozhodcovský rozsudok), ktorý zriadila S. a. s., so sídlom K., Bratislava, IČO: X.. Okresný súd Rožňava uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Rožňava uznesením č. k. 8Er/533/2009-21 z 15. 08. 2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 39,83 eur a oprávnenú zaviazal na ich úhradu. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ust. § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, na ust. § 39, § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka a § 2 zákona č. 258/2001 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch. Súd prvého stupňa zmluvný vzťah medzi oprávnenou a povinným zo zmluvy o úvere posúdil ako spotrebiteľský. Súčasťou úverovej zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky, ktoré obsahovali rozhodcovskú doložku. Súd prvého stupňa následne konštatoval, že dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako bola formulovaná je, že spotrebiteľovi bola fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnená podá žalobu na rozhodcovský súd. Znenie rozhodcovskej doložky neodporuje síce doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza. Súd prvého stupňa v danom prípade nemal pochybnosť o tom, že ustanovenie o rozhodcovskej doložke uzavretej zmluvy o úvere je v rozpore so znením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súlade s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je táto zmluva absolútne neplatná, na čo musí súd prihliadať z úradnej povinnosti (ex offio). Keďže právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie v predmetnej veci bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone, exekučný súd vzhľadom na vyššie uvedené, po preskúmaní exekučného titulu dospel k názoru, že exekúcia je neprípustná a preto ju zastavil.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podala odvolanie oprávnená a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 39), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) predložené Krajskému súdu v Košiciach ako súdu odvolaciemu.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13CoE/412/2012-42 z 11. 03. 2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Zároveň účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia s ohľadom na námietky oprávnenej konštatoval, že exekučný súd je oprávnený a povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. K namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom odvolací súd uviedol, že pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, sa vychádza predovšetkým z tvrdení oprávnenej a povinného, z predložených listín a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie, postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd odôvodnil neprijateľnosť

rozhodcovskej doložky tým, že si ju spotrebiteľ osobitne nevyjednal a poukázal na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Ide o zásadné rozhodnutie a odvolací súd sa s ním stotožnil. Dodal, že napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa (dlžníka). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takáto doložka, vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (a to či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, napĺňa podmienku uvedenú v § 53 ods. 2 a § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, preto je táto rozhodcovská doložka neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Okrem uvedeného rozhodcovská zmluva, ktorá má formu rozhodcovskej doložky, je neplatná aj pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, lebo nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd ešte doplnil, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a takto (bez právomoci rozhodcovského súdu) vydaný rozhodcovský rozsudok, t.j. vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, nemôže byť exekučným titulom, lebo ide o nulitný právny akt. Takto neboli splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na margo návrhu oprávnenej na prejudiciálne konanie, poukázal odvolací súd na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorej je vecou členských štátov, aby sa vyrovnali s otázkou, či v konkrétnom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Z tohto dôvodu nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 04. 2013.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach v časti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ - správne malo znieť „písm. f/“ O. s. p) a že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s § 36 ods. 5 Exekučného poriadku a súčasne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Na základe uvedeného oprávnená

navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podala oprávnená (ďalej aj dovolateľka) tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania, porušili zásadu kontradiktórnosti a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, v konaní sa dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pretože nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali náležité dokazovanie a napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

Povinný a ani súdny exekútor sa k opravným prostriedkom podanými oprávnenou písomne nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj Najvyšší súd SR) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach.

Najvyšší súd SR konštatuje, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je Najvyšší súd SR funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Dodáva, že oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci,

bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Najvyšší súd SR konanie o jej odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4OboE/13/2013 a sp. zn. 4OboE/32/2013 obidve z 24. 06. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 a sp. zn. 4OboE/26/2013 obidve z 31. 10. 2013). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd SR konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach ako súd odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podala včas oprávnená, zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal ďalej, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. V prejednávanej veci Najvyšší súd SR konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov. Ako príklad Najvyšší súd SR uvádza rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/301/2012 z 21. 03. 2013, sp. zn. 4Cdo/304/2012 a sp. zn. 7Cdo/174/2012 obidve z 31. 05. 2013, sp. zn. 4Cdo/319/2012 z 24. 06. 2013,

sp. zn. 4Cdo/399/2012 a sp. zn. 4Cdo/369/2012 obidve z 31. 07. 2013, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľkou napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je prípustné.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým dovolacím námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného aj v preskúmvanej veci, sa už dovolací súd vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza Najvyšší súd SR rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/304/2012 z 31. 05. 2013, sp. zn. 4Cdo/319/2012 z 24. 06. 2013, sp. zn. 5Cdo/449/2012 a sp. zn. 6Cdo/359/2012 obidve z 31. 07. 2013, sp. zn. 5Cdo/449/2012 z 22. 08. 2013, sp. zn. 7ECdo/250/2013 a sp. zn. 7ECdo/255/2013 obidve z 21. 01. 2014, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zverejnených

na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“), sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba ak súd rozhodol o veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán; rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ust. § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykoná na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávnenej, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 28. 02. 2013, v zmysle ktorého vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa úniového práva),

6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc ho vydať, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenej sa neznemožňuje konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
7. skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávnenej. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Právne závery uvedené pod bodmi 1. až 7. zastáva Najvyšší súd SR aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávnenej, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázala aj samotná oprávnená, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. V predmetnej veci súd prvého stupňa postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 57

ods. 2 Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, a to uznesením z 15. 08. 2012 (č. I. 21). I keď súd prvého stupňa nenariadením pojednávania pochybil, má dovolací súd za to, že zrušením rozhodnutí súdov nižších stupňov by sa nedosiahol všeobecný účel dovolania, keďže v ďalšom konaní by súd už pojednávanie nariadiť nemusel (odsek 5 §-u 57 bol zákonom č. 335/2012 Z. z., účinným od 01. 01. 2013, z Exekučného poriadku vypustený).

Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávnenej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jej dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd

SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. januára 2015

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.